

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО „КУНОВ срещу БЪЛГАРИЯ”

(Жалба № 24379/02)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

23 май 2006 г.

Решението става окончателно при обстоятелствата по член 44, § 2 на Конвенцията. Може да бъде предмет на редакторска преработка.

По делото „КУНОВ срещу БЪЛГАРИЯ“,

Европейският съд по правата на човека (Пето отделение), на заседание в състав:

Г-н. П. ЛОРЕНЦЕН, *Председател*,
Г-жа С. БОТУШАРОВА,
Г-н К. ЮНГВИЕРТ,
Г-н В. БУТКЕВИЧ,
Г-жа ЦАЦА-НИКОЛОВСКА,
Г-н Р. МАРУСТ,
Г-н Ж. БОРЕГО БОРЕГО, *съдии*,
и Г-жа К. УЕСТЪРДИЙК, *Секретар на отделението*,

След като заседава при закрити врата на 23 май 2006 г., постанови следното решение, прието на гореуказаната дата:

ПРОЦЕДУРА

1. Делото е заведено по жалба (№ 24379/02) срещу Република България, подадена в Европейската комисия по правата на човека („Комисията“) на основание бившия член 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи („Конвенцията“) на 12 юни 2002 г. от българския гражданин г-н Александър Ангелов Кунов („жалбоподател“).

2. Жалбоподателят е получил право на безплатна правна помощ. Същият е представляван от адвокат П. Таратанска-Петкова, адвокат към Русенската адвокатска колегия. Българското правителство («Правителството») се представлява от неговия агент, Г-жа Коцева, представител на Министерство на правосъдието.

3. Жалбоподателят твърди, че не е могъл да издейства преразглеждане на наказателното дело срещу него, поради произнасяне на задочна присъда.

4. Жалбата е разпределена на Първо отделение на Съда (член 52, § 1 от Правилника на Съда).

5. На 16 юни 2004 г., Председателят на отделението, на което е поверено делото, прие жалбата на жалбоподателката за приоритетно гледане на делото ѝ (член 41 от Правилника).

6. С решение от 23 юни 2005 г., Съдът обяви жалбата за допустима.

7. На 1-ви април 2006 г., жалбата е разпределена на ново конституираното пето отделение (членове 25 § 5 и 52 § 1 от Правилника).

8. Жалбоподателят представи възражения по съществото на делото. Правителството не представи възражения по същество.

ОТНОСНО ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО

9. Жалбоподателят е роден през 1973 г. и живее в гр. Русе.

A. Задочните присъди на жалбоподателя

10. На 18 декември 1998 г., жалбоподателят е отведен в полицейското управление на гр. Русе във връзка с извършено престъпление – серия от кражби. Той дал писмени показания за извършена кражба на 18 декември 1998 г. съвместно с брат си. Според жалбоподателя той напуснал полицейското управление, след като бил освободен, като полицаите го уверили, че няма да бъде притесняван. Според Правителството, заинтересованото лице е избягало от полицейското управление, в момента, в който е било под арест. Правителството се позовава на информацията, която се съдържа в полицейските документи. Същата е била представена в последващите съдебни решения, а именно, че жалбоподателят е избягал от полицейското управление. При все това, то не е представило доказателство за арестуването и поставянето на жалбоподателя под постоянно наблюдение, считано от 18 декември 1998 г.

11. На 20 декември 1998 г. е открито наказателно производство. На 21 декември 1998 г., следователят повдига обвинение срещу жалбоподателя за извършването на няколко кражби на хай-фи апаратура и ценни предмети, извършени с взлом в периода между 21 юни и 29 ноември 1998 г. Сред тези кражби не фигурира кражбата, извършена на 18 декември 1998 г. Следователят постановява задържането на жалбоподателя в предварителния арест.

12. Вътрешен полицейски доклад от 22 декември 1998 г. посочва, че жалбоподателят е избягал от полицейското управление и не е бил открит на адресите, известни на полицията. Издадено е постановление за местно издирване, след което, на 19 февруари 1999г., жалбоподателят е обявен и за национално издирване. Проведеното издирване се оказало безрезултатно.

13. В този период от време, деянията, извършени на 18 декември 1998 г. били включени във възбуденото предварително следствие ; впоследствие, същото е отделено от шестте различни производства, всяко от които се отнасяло до кражба.

14. На 24 февруари 1999 г., следователят повдигна обвинение срещу жалбоподателя за извършена кражба на 18 декември 1998 г. Считайки, че производството би могло да продължи в отсъствието на жалбоподателя, в приложение на членове 217а и 268, алинея 3 от НПК, той назначава служебен защитник. Постановлението за повдигнато

обвинение е връчено на адвоката, който представлява жалбоподателя и в последващите етапи на производството.

15. На 22 март 1999 г., прокурорът насрочва дело срещу жалбоподателя и брат му за извършената на 18 декември 1998 г. кражба. Възбудено е производство пред Районния съд - гр. Русе под номер 777/99. Съдът констатира, че извършените разследвания били безрезултатни и преценил, че производството може да продължи при отсъствие на жалбоподателя, на основание на член 268, алинея 3 от НПК.

16. С решение за задочна присъда от 7 юли 1999 г., жалбоподателят е признат за виновен за извършената на 18 декември 1998 г. кражба и е осъден на четири години лишаване от свобода. При липса на обжалване от страна на жалбоподателя или от служебно назначения адвокат, това решение е обявено за окончателно с изтичане на 30-дневния срок за обжалване.

17. Успоредно с това, производствата по другите обвинения срещу жалбоподателя продължили. В рамките на производството под номер 586/99 на Районния съд на гр. Русе, също така провеждано задочно, жалбоподателят е признат за виновен с решение от 8 юли 1999 г. и осъден на пет години лишаване от свобода за извършените на 9 и 10 ноември 1998 г. кражди.

Б. Опити на жалбоподателя за преразглеждане на неговите дела.

18. Жалбоподателят е арестуван на 19 ноември 1999 г. и затворен в изпълнение на решението от 8 юли 1999 г., постановено в рамките на производство номер 586/99, във връзка с което той бил уведомен.

19. Към неуточнена дата, той подал молба за отмяна на решението, постановено задочно и за преразглеждане на делото, на основание на новата разпоредба на член 362а на НПК.

20. С решение от 29 юни 2000 г., Върховният касационен съд уважава молбата му, отменя решението и насрочва делото за гледане по същество от Първоинстанционния съд. Висшата юрисдикция констатира, че обвинението било повдигнато на 20 декември 1998 г. и не му било лично оповестено до произнасянето на решението. Съдът счел, че заинтересованото лице не е « знаело за наказателните преследвания », по смисъла на член 362а. Дори жалбоподателят да е избягал от полицейското управление на 18 декември 1998 г., не можело от това деяние да се направи заключение, че той е знаел за наказателните преследвания и следователно съзнателно е избягал от правосъдието. Всъщност, той не е бил конкретно уведомен за повдигнатите срещу него обвинения и привличането му като обвиняем.

21. Освен това, жалбоподателят е знаел за решението от 7 юли 1999 г., постановено в рамките на съдебно производство номер 777/99, от 10 април 2000 г. На 4 декември 2000 г., след това на 30 юли 2001 г., той подал до ВКС касационна жалба, с която молел съда за отмяна на решението и за преразглеждане на делото, на основание на новата разпоредба на член 362а на НПК.

В молбата си той твърди, че решението съдържа сериозни нарушения, по-конкретно нарушаване на правото на защита.

22. С решение от 4-ти януари 2002 г., ВКС отхвърля неговата молба. Съдът счита, че жалбоподателят е избягал от полицейското управление на 18 декември 1998 г. и следователно умишлено е искал да избегне и правосъдието. Предприетите издирвания се оказали безрезултатни и, при тези обстоятелства, съдът законно престъпил към гледане на делото, в отсъствие на заинтересованото лице. По този начин, жалбоподателят е бил лишен от правото да организира собствената си защита – да представи аргументи за виновното си поведение. Оттук нататък, съдът приел, че условията за преразглеждане на делото, залегнали в член 362а на НПК, не са налице.

В. Изпълнение на наложеното наказание

23. С постановление от 11 ноември 2002 г., Районният съд на гр. Русе, сезиран по предложение на прокурора, решава, че са налице условията, за обединяване на наложените наказания по отношение на трите присъди на жалбоподателя, издадени между 1999 и 2002 г., сред които е и тази от 7 юли 1999 г. Съдът произнася една единствена присъда за четири години лишаване от свобода.

24. Жалбоподателят е освободен на неуточнена дата, която се определя най-късно на месец януари 2003 г.

25. При все това, на 8 юли 2003 г., Окръжният прокурор сезира ВКС с предложение за отменяне на постановлението от 11 ноември 2002 г. С решение от 12 януари 2004 г., съдът уважава тази молба и връща делото за преразглеждане от РС - гр. Русе.

26. С постановление от 18 февруари 2004 г., Районният съд определя обща присъда за двете обвинения на жалбоподателя, но е счел, че присъдата от четири години лишаване от свобода, наложена с решението от 7 юли 1999 г., трябва да се изпълни поотделно. Жалбоподателят обжалвал решението на съда. Страните не уточняват изхода от това производство. Все пак, съгласно последните предоставени от жалбоподателя данни към датата на настоящото решение, изпълнението на решението трябвало скоро да започне.

II. РЕЛЕВАНТНО ВЪТРЕШНО ПРАВО И ПРАКТИКИ

А. Задочно наказателно производство

27. По силата на член 268, алинея 3 от НПК, в редакцията му по време на релевантния период, съдът има право да премине към разглеждане на дадено дело, в случай че обвиняемият липсва, при определени условия :

« Когато това не би попречило на установяването на истината (...), ако [обвиняемият]:

1. Не е открит на указания от него адрес, или ако той е променил адреса си, без да уведоми компетентната власт ;

2. Бил е редовно призван, но не се е явил, без да посочва валидни оправдателни причини. »

28. Член 217а гласи, че предварителното следствие може да бъде водено при същите условия, дори и при липса на подведения под отговорност.

Б. Преразглеждане на делото в случай на задочна присъда

29. Един нов член 362а от НПК, в сила от 1-ви януари 2000 г., предвижда възможността, за дадено лице, получило задочна присъда, да има правото да поиска отменяне на решението и преразглеждане на делото, при условие че не е било уведомено за наказателното преследване срещу него.

30. Молбата е подадена във ВКС, в едногодишен срок, считано от момента, в който заинтересованото лице е разбрало за присъдата. Това не преустановява изпълнението на присъдата, освен ако съдебната институция не реши друго.

31. Съгласно преобладаващата съдебна практика, за да се приеме, че дадено лице е « знаело за наказателното преследване », по смисъла на член 362а, е необходимо обвинението да е било повдигнато лично в присъствието на заинтересованото лице, като по този начин се счита, че същото е уведомено за производството и предявените срещу него обвинения (реш. № 183 от 04.05.2000 по н. д. 104/2000, II н. о.; реш. № 549 от 11.11.2002 г. по н. д. № 455/2002, II н. о.; реш. № 723 от 23.01.2004 г. по н. д. № 582/2003, I н. о.). Някои решения, които обаче изглеждат изолирани, изискват заинтересованото лице да е получило уведомление за насрочване на делото или за датата на заседанието, за да може да се приеме, че то е знаело за наказателното преследване (реш. № 155 от 17.03.2000 г. по н. д. № 80/2000, II н. о.).

32. С изключение на двете решения, постановени в случая на жалбоподателя, Съдът не знае за други решения, касаещи подобна

хипотеза, в която обвиняемият да е бил изслушван по отправените му обвинения, без да е бил лично уведомяван за подвеждането му под отговорност.

33. От друга страна, разглеждайки молбата за преразглеждане на делото в приложение на член 362а от НПК, Върховният касационен съд проверява дали извършеното издирване е било достатъчно. Ако се окаже, че положените усилия за осигуряване присъствието на обвиняемия в съдебната инстанция са били недостатъчни, същата инстанция счита, че задочната процедура е била неправилно приложена и че заинтересованото лице има право на ново гледане на делото (реш. № 723 от 23.01.2004 г. по н. д. 582/2003, I н. о.). За сметка на това, когато лицето е лично уведомено за подвеждането му под отговорност, след което не се е явило на делото, а властите са изпълнили напразно необходимите мерки, за да го открият, ВКС възприема становището, че отсъствието на заинтересованото лице е в резултат на неговото лично виновно поведение и на това основание отказва преразглеждането на делото (реш. № 549 от 11.11.2002 г. по н. д. 455/2002 г., II н. о.).

ПРАВНИ ИЗВОДИ

II. ОТНОСНО ТВЪРДЯНО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 6, § 1 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

34. Жалбоподателят се оплаква от незачитането на неговото право на справедлив процес, гарантирано от член 6 § 1 на Конвенцията. В релевантните си части, член 6, § 1 гласи следното:

„Всяко лице, при определянето на неговите граждански права и задължения, (...) има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок от независим и безпристрастен съд, (...)”

A. Аргументи на страните

35. Жалбоподателят се оплаква по-конкретно от това, че е бил лишен от възможността да участва в гледането на делото и да осигури своята защита в рамките на наказателното производство, което довело до постановяването на решението от 7 юли 1999 г.

36. Той счита, че при тези обстоятелства и на основание на юриспруденцията на съда, вътрешнодържавното право е трябвало да му осигури възможността за ново гледане на делото, от момента в който той е разбрал за решението, освен ако се сметне, че той се отказал да се възползва от правото си да се яви пред съда и да се

защитава. Такъв отказ от гарантирано от Конвенцията право би следвало да бъде установено по недвусмислен начин, а не такъв е случаят по това дело.

37. Жалбоподателят оспорва в частност твърдението, че е избягал от полицейското управление. Той поддържа тезата, че никога не е бил изрично арестуван или временно задържан под стража, но че единствено е бил разпитан от полицаите, следователно не би могло да се счита, че е избягал. Между впрочем, твърдяното бягство е било споменато за първи път едва в полицейския доклад от 22 декември 1998 г., няколко дни след деянията, което прави малко достоверна тезата за бягството.

38. Жалбоподателят подчертава, че при всички положения, в момента, в който е напуснал полицейското управление на 18 декември 1998 г., срещу него не е било повдигнато никакво обвинение. Изрично обвинение за спорните деяния му е било предявено едва на 24 февруари 1999 г. с постановление, за което той не е бил лично уведомен, тъй като властите не са успели да го открият. Оттук насетне, дори да приемем, че той е избягал от полицейското управление, той счита, че този акт, настъпил два месеца преди формулиране на обвиненията, касаещи деянията, за които е бил осъден, не би следвало да се тълкува като отказ от правото да се яви на гледането на собственото му дело. Всъщност, той не би могъл да се откаже от процесуалните си права, преди същите да са се породили.

39. При тези обстоятелства, ВКС е следвало логично да възприеме, че той не е знаел за наказателното преследване срещу него и да постанови преразглеждане на делото. Оттук, жалбоподателят счита, че отказът на ВКС да възобнови производството, е в нарушение на член 6 на Конвенцията. Освен това, в това дело, ВКС изцяло противоречи на своето решение от 29 юни 2000 г., произнесено от друг състав на същата съдебна инстанция, което отменя второто решение, постановено задочно срещу жалбоподателя, предвид това, че дори да е бил изслушан по фактите, той не би могъл да знае с точност за предявените обвинения, преди същите да са били формулирани с акт за подвеждане под отговорност.

40. Правителството не е предоставило становище по съществото на мотивите за оплакването.

Б. Преценка на Съда

41. Съдът припомня, че независимо, че не е изрично упоменато в член 6 § 1, правото на всеки обвиняем да участва в съдебното заседание, произтича от предмета или целите на член 6. По отношение на останалото, алинеи в), г) и д) на параграф 3 признават на « всеки обвиняем » правото « да се защитава сам », « да разпитва или от негово

име да бъдат разпитвани свидетели » и « да се ползва от безплатните услуги на преводач, ако не разбира езика, използван по време на съдебното заседание », нещо, което не е възможно без неговото присъствие (*Колоца срещу Италия*, решение от 12 февруари 1985 г., серия А № 89, стр. 14, § 27 ; *Т. срещу Италия*, решение от 12 октомври 1992 г., серия А № 245-С, стр. 41, § 26 ; *Сейдович срещу Италия* [GC], № 56581/00, § 81, ЕСПЧ 2006-...). Това право представлява един от основните елементи на гаранциите, предвидени от член 6 (*Стоичков срещу България*, № 9808/02, §§ 55-56, 24 март 2005 г.).

42. Ако дадена процедура протича в отсъствие на обвиняемия, то тя сама по себе си не е несъвместима с Конвенцията. Следва обаче да се констатира наличието на отказ за правораздаване, в случай че дадено лице, осъдено *in absentia*, не получи впоследствие правото дадена съдебна инстанция отново да постанови решение, след като го е изслушала на основание изискванията на член 6 на Конвенцията, по основателността на обвинението от фактическа и правна гледна точка, от момента, в който не се възприеме за установено той да се е отказал от правото си да се яви и да се защитава (предходно цитираното дело *Колоца*, стр. 15, § 29 ; *Ейхорн срещу Франция* (дек.), № 71555/01, § 33, ЕСПЧ 2001-XI) или, че е имал намерение да избяга от правосъдието (по-горе цитирания *Сейдович*, § 82).

43. По този повод, следва да припомним, че Конвенцията не ограничава възможността, ако дадено лице желае, да се откаже по изричен или мълчалив начин от правата си на справедлив процес. При все това, подобен отказ следва да бъде установен по недвусмислен начин и да бъде подкрепен с минимален брой гаранции, съответстващи на решимостта му (*Поатримол срещу Франция*, решение от 23 ноември 1993 г., серия А № 277-А, страници 13-14, § 31). Освен това, за да бъде решението на даден обвиняем счетено за имплицитен отказ от важно право, на основание на неговото поведение и предвид член 6, следва да бъде установено, че той е могъл съзнателно да предвиди последствията от въпросното поведение (*Джоунс срещу Великобритания* (дек.), № 30900/02, § 57, 9 септември 2003 г.).

44. По отношение на настоящият казус, Съдът констатира, че мнението на страните не съвпада по въпроса за това, дали на 18 декември 1998 г. жалбоподателят е избягал от полицията по време на поставянето му под постоянно наблюдение, както твърди Правителството, или е бил освободен след приключване на разпита, както твърди заинтересованото лице.

45. Съдът не смята, че е длъжен да се произнася по този въпрос, тъй като не се оспорва факта, че заинтересованото лице е напуснало полицейското управление преди наказателното преследване формално да е започнало, като повдигането на обвинение срещу него за спорните деяния е станало едва два месеца по-късно, в негово отсъствие. Оттук,

следва да констатираме, че жалбоподателят е бил задочно осъден и не е получил никаква официална информация по отношение на отправените обвинения или датата на неговото дело.

46. Оттук, въпросът, който се поставя, предвид особените събития, възникнали по делото, е да се разбере дали, при липса на официално уведомление за подвеждането му под отговорност, жалбоподателят е могъл да бъде счетен за човек, достатъчно информиран за наказателното преследване срещу него, който факт би му позволил да реши да се откаже от правото си да се яви или да избяга от правораздаването. Българският Върховен касационен съд е счел по същество, че заинтересованото лице е било информирано в достатъчна степен за наказателните преследвания, че е искал да се скрие от правосъдието и следователно имплицитно се отказал да се яви на съдебното заседание и да се защити.

47. Все пак, Съдът е имал възможността да установи, по повод предишни дела, приключили със задочни присъди, че уведомяването на даден човек за наказателни преследвания срещу него съставлява един юридически акт от изключително голяма важност и поради тази причина той трябва да отговаря по условията за форма и естество, които да могат да гарантират действителното изпълнение на правата на обвиняемия и че дадена смътна и неофициална информираност не би била достатъчна (по-горе цитираното дело *Т. срещу Италия*, стр. 42, § 28 ; *Сомоджий срещу Италия*, № 67972/01, § 75, ЕСПЧ 2004-IV).

48. Съдът е възприел, че при определени хипотези, дори при липса на уведомяване на лицето, не може да бъде изключено предположението, че определени факти биха могли да докажат по недвусмислен начин, че дадено лице знае за наказателното преследване, знае за естеството и причината за обвиненията и няма намерение да вземе участие в съдебния процес или смята да избяга от правосъдието (виж по-горе цитираното дело *Сейдович*, § 99).

49. При все това обаче, Съдът счита, че случаят по делото на жалбоподателя не е такъв. По този начин, дори да се приеме тезата на Правителството в смисъла, че жалбоподателят е избягал от полицейското управление, Съдът счита, че при липса на уведомяване на жалбоподателя за предявените му обвинения, нищо в предоставените пред него елементи не дава основание да се направи заключение, че той е знаел за началото на наказателното производство, насрочването на делото и датата на съдебното заседание. Всъщност, опитите на властите да изпълнят заповедта за задържане са се оказали безрезултатни и нито един от процесуалните актове не е бил доведен до знанието на заинтересованото лице. За това е бил уведомен единствено служебно назначения адвокат. Разпитан от полицаите по отношение на фактите, жалбоподателят е могъл само да предполага, че ще бъде предприето наказателно преследване, но по никакъв начин не

е могъл да знае с точност за обвиненията, които ще бъдат повдигнати срещу него.

50. Предвид тези тълкувания, Съдът не счита в случая за установено жалбоподателят да е бил достатъчно запознат за наказателното преследване и обвиненията, повдигнати срещу него, което би му позволило да реши да се укрие от правосъдието или да се откаже, по недвусмислен начин, от своето право да се яви пред съда и да се защитава (виж по-горе цитираното дело *Сейдович*, § 101).

51. От това следва, че в тази ситуация, член 6 на Конвенцията изисква заинтересованото лице да има възможността да получи право на преразглеждане по същество на неговото дело.

52. Съдът отбелязва по този повод, че считано от 1-ви януари 2000 г., член 362а от българския Наказателно-процесуален кодекс предвижда такава възможност, при определени условия, а именно молбата за преразглеждане да се позовава на липса на информираност на заинтересованото лице по отношение на преследванията, които са довели до неговото задочно осъждане. Но, в случая, който разглеждаме, ВКС е отказал преразглеждане на производството с мнението, че жалбоподателят е знаел за наказателното преследване и неговото невявяване на делото се дължи на личното му виновно поведение.

53. От това следва, че на задочно осъденият жалбоподател му е било отказано правото за повторно разглеждане на делото, без властите да са установили по безспорен начин, че той се е отказал от правото си да се яви. От друга страна, не са изказани мнения, в рамките на настоящото дело, в подкрепа на това жалбоподателят да е разполагал с други възможности, които биха му позволили даден съд отново да се произнесе в негово присъствие по случая и по обвиненията, които са му предявени.

54. На основание на тези мотиви, Съдът счита, че е налице нарушение на член 6 § 1 на Конвенцията.

II. ОТНОСНО ПРИЛАГАНЕТО НА ЧЛЕНОВЕ 41 И 46 НА КОНВЕНЦИЯТА

55. Членове 41 и 46 на Конвенцията гласят следното:

Член 41

« Ако съдът установи, че е имало нарушение на конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на високодоговарящата страна допуска само частично обезщетение за последиците от това нарушение, съдът присъжда, ако това е необходимо, справедливо удовлетворение на потърпевщата страна. »

Член 46

« 1. Високодоговарящите страни се ангажират да спазват окончателните решения на Съда в споровете, в които те участват като страни по делото.

2. Окончателното решение на Съда се предава на Министерския комитет, който следи за изпълнението му. »

A. Вреди

56. Жалбоподателят претендира за обезщетение от 2 000 евро (EUR) за нанесени му неимуществени вреди, причинени от невъзможността да получи право за ново разглеждане на делото му.

57. Правителството е на мнение, че констатирането на нарушение на Конвенцията представлява само по себе-си достатъчно удовлетворение по справедливост.

58. В това отношение, Съдът припомня, че съгласно неговата установена съдебна практика, в случай на нарушение на член 6 на Конвенцията, следва жалбоподателят да бъде поставен в ситуация, доколкото това е възможно, която да се равнява на тази, в която той би се намирал, ако не е имало неспазване на изискванията на тази разпоредба (*Пиерсак срещу Белгия* (член 50), решение от 26 октомври 1984, серия A № 85, стр. 16, § 12).

59. Когато дадено лице, както е в случая, е било осъдено въпреки погаване на правото му да участва в процеса, Съдът счита, че един нов процес или едно преразглеждане на производството представляват по принцип един особен начин за поправяне на констатираното нарушение на член 6 (виж по-горе цитираното дело *Сейдович*, § 126 ; *P. P срещу Италия*, № 42191/02, § 76, 9 юни 2005 г. ; виж също и препоръка R(2000)2 на Комитета на министрите на Съвета на Европа). С оглед на това, специфичните мерки, които Държавата-ответник следва да предприеме, за да изпълни задължения, които са й вменени в тази връзка, зависят задължително от особените обстоятелства по делото. В частност, Съдът не е инстанцията, която трябва да посочи

начините и формите на един нов евентуален процес, дотолкова доколкото предприетите мерки са съвместими със заключенията, съдържащи се в постановено от Съда решение по въпросното дело и с правата на защитата (виж по-горе цитираното дело *Сейдович*, § 126-127).

60. По отношение на нанесените имуществени вреди, Съдът счита, че предвид обстоятелствата по случая, констатираното нарушение предоставя само по себе си достатъчно справедливо удовлетворение (виж по-горе цитираното дело *Р.Р. срещу Италия*, § 75 ; виж по-горе цитираното дело *Т. к. Италия*, стр. 43, § 32 ; виж по-горе цитираното дело *Сейдович*, § 134).

Б. Разноски по делото

61. Жалбоподателят претендира освен това и за сумата от 2 870 евро /EUR/ за разноски по делото, от които 2 720 евро /EUR/ за хонорари на неговия адвокат и 150 евро за разноски. Той представя споразумение за изплащане на хонорари и разбивка на часовете работа на неговия адвокат, или общо 68 часа по тарифата 40 евро на час.

62. Правителството счита, че посоченият брой часове и посочената хонорарна тарифа са прекомерно завишени.

63. Съдът припомня, че на жалбоподателя могат да бъдат присъдени единствено направените действителни, необходими и разумни разноски. В случая, предвид по-горе изложените критерии и всички доказателства, които притежава, съдът счита, че на жалбоподателя следва да се присъдят надлежно доказаните извършени разноски, предвид факта че адвокатката на жалбоподателя е взела участие едва след известяването на жалбата, а именно сумата от 2 000 евро, в която са включени всички разноски. От тях следва да се приспадне сумата за правна помощ, изплатена от Съвета на Европа, на стойност 701 евро. В заключение и в тази връзка, Съдът присъжда на жалбоподателя сумата от 1 299 евро плюс всяка сума, която би могла да бъде дължима като данък върху тази сума.

В. Лихва за забава

64. Съдът намира за уместно, лихвата за просрочване да е базирана на пределната лихва по заеми на Централната европейска банка, към които следва да се добавят три процентни пункта.

КАТО ВЗЕ ПРЕДВИД ГОРЕПОСОЧЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ,
СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО,

1. *Установява* нарушение на член 6, § 1 от Конвенцията;
2. *Отсъжда*, че констатирането на нарушение на член от Конвенцията предоставя само по себе-си достатъчно обезщетение по справедливост за нанесените на жалбоподателя неимуществени вреди ;
3. *Отсъжда*:
 - а) че Ответната държава следва да заплати на жалбоподателя в тримесечен срок от датата на влизане на решението в сила, съгласно член 44, § 2 от Конвенцията, сумата от 1299 евро за направените съдебни разноси, които да бъдат конвертирани в български лева по курса към датата на плащане, както и евентуалните данъци и такси върху посочената по-горе сума ;
 - б) от датата на изтичане на гореспоменатите три месеца до разплащането, ще се дължи проста лихва върху сумата при ниво, равно на пределната лихва по заеми на Европейската централна банка по време на просрочения период плюс три процентни пункта;
4. *Отхвърля* останалата част от претенцията на жалбоподателя за обезщетение по справедливост.

Изготвено на френски език и известно писмено на 23 май 2006 г., в съответствие с член 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудиа УЕСТЪРДИЙК
Секретар на Отделението

ПИЪР ЛОРЕНЦЕН
Председател